

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VII. évfolyam, pályázati különszám, 2013. október

A VII. LIDÉRCFÉNY PÁLYÁZAT, AVAGY ORROK ÉS COLTOK NYERTES ALKOTÁSAI

Írták és lőtték:
Thomas P. Farren
Simon Zoltán
O.R.K.
The Economist

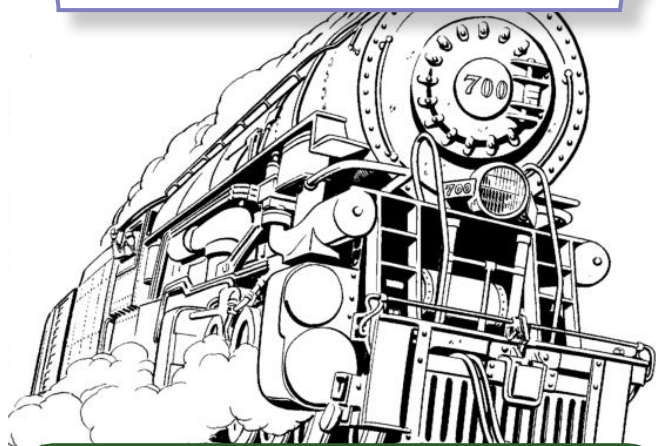
Tartalom

EREDMÉNYHIRDETÉS

VIII. Lidércfény pályázat, avagy
Orkok és coltok /Lidércfény HQ/ 3.
Szerkesztői jótanácsok /Lidércfény HQ/... 3.

NOVELLÁK

I. helyezett:
Orkok és Coltok /Thomas P. Farren/ 4.
II. helyezett:
Néma orkok városa
(El Poncho legendája) /Simon Zoltán/ 8.
III. helyezett:
Drakó portyája /O.R.K./ 11.
Bónusz:
Elferó és Orkia
– A gyűrű köteléke /The Economist/ 14.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VII. évfolyam.
pályázati különszám,
2013. október

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: USA, Monument Valley,
Luca Galuzzi - 2007.

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentes, Petőfi u. 1.

A hónap képe:

Cowboy ork zombi...

Ilyen témában pl. nem érkezett pályamű,
de azért a nyertes novellákat
érdemes elolvasni.

Ajánljuk magunkat!

RÉGEBBI SZÁMAINKAT ITT TALÁLHATOD:
http://www.szentesinfo.hu/lidercfeny/lf_akf.php

EREDMÉNYHÍRDETÉS: VIII. LIDÉRCFÉNY PÁLYÁZAT, AVAGY ORKOK ÉS COLTOK

Erre a pályázatunkra kicsit kevesebb novella érkezett (ezt talán annak köszönhetjük, hogy a nyár folyamán kevesebb időt töltöttetek a szobában írogatva :)), számszerűleg összesen 35 pályaművet kaptunk. A beérkezett novellák között sok-sok érdekes ötlettel találkozunk, amelyek közül nem volt egyszerű feladat kiválasztani a három dobogósat.

Végül a zsűri döntésének értelmében az alábbi művek alkotói léphetnek a virtuális dobogónk megfelelő fokaira:

I. helyezett: **Thomas P. Farren – Orkok és Coltok**

II. helyezett: **Simon Zoltán – Néma orkok városa (El Poncho legendája)**

III. helyezett: **O.R.K. – Drakó portyája**

Ezúton is gratulálunk a nyerteseknek!

Azok se keseredjenek el, akik nem értek el helyezést, hiszen pályaműveiket, és más írásait is szívesen látjuk a weboldalunkon. Azok, akik egy gyors és fájdalommentes regisztráció után feltöltik a www.lidercfeny.hu-ra a pályázatra küldött írásukat, kapnak egy személyre szabott, rövid szerkesztői véleményt munkájukról. A pályázatra és az oldalunkra küldött jobb novellák közül a későbbi AKF számokban is megjelentetünk néhányat.

Jelen pályázatunk zsűrizése során is több novellában találtunk kisebb-nagyobb hibákat, ezért most úgy döntöttünk, szolgálunk néhány jó tanáccsal, hogy a jövőbeli pályázatainkon, vagy akár más pályázatokon is komolyabb eséllyel indulhassatok. Jöjjenek hát a

Szerkesztői jótanácsok

- Első és legfontosabb tanácsunk, hogy figyelmesen, akár többször is olvasd el a pályázati kiírást! Hiába kapunk ugyanis nagyszerű novellákat, ha annak témája nem kapcsolódik a pályázati témájához. Az ilyen pályaműveket sajnos nem tudjuk értékelni a pályázaton belül.
- Mielőtt beküldöd a pályaművet, olvastasd át valakivel (akár családtaggal, baráttal, író társal), és kérd ki az őszinte véleményét. Az interneten is vannak olyan helyek, ahol úgynevezett béta olvasást vállalnak hozzáértő (akár évtizedek óta író), irodalomszerető emberek.
- Figyelj oda a helyesírásra! Ma már több olyan oldal van az interneten is, amely sokat segít ebben. Néhány példa:
fanfiction.csodaidok.hu/helyesir.php
karcolat.hu/kozpontozas
www.magyarhelyesiras.hu/gyakori_hibak.php
helyesiras.mta.hu/

- Nyomtasd ki a történeted és olvasd el papíron, így számos hiba sokkal jobban kiszűrhető.
- Ügyeljetek a részletekre, ellentmondásokra! Eddigi pályázataink során számos olyan novellát olvastunk, amelynek igazán remek, magával ragadó hangulata volt, ám több logikai hibát, következetlenséget, egyéb komolyabb hibát tartalmazott, amelyek bizony az értékelés során egyre csak levontak a novella pontértékéből.
- Ha olyanról írsz, amit kevésbé ismersz, igyekezz utánanézni, az adott témáról minél több információt szerezni! Így elkerülheted azt, hogy az adott dolgot jól ismerő megkritizáljon, vagy akár kinevessen, amiért butaságot írtál. (Az sajnos kevésbé jellemző, hogy jóindulatúan felvilágosít a témában.)
- Ne hagyd az utolsó pillanatra a pályamű megírását! Egy héttel a pályázat lejárta előtt tapasztalataink szerint már nem érdemes hozzákezdeni a pályamű megírásának (vagy ha mégis, akkor inkább rendesen kidolgozva, határidő után töltésétek fel az oldalra), mert így nem valószínű, hogy kellő idő állna rendelkezésre annak minden szempontból megfelelő kidolgozásához, átolvasásához, átolvasztatásához, javításához.
- Olvasni, olvasni, olvasni! Ne lehet elégszer mondani, és eléggé hangsúlyozni, hogy sokkal többet kell olvasni, mint írni. Az olvasással tanuljuk meg – különösen a figyelmes, tudatos olvasással –, hogy mitől jó valami. Ha erre rájövünk, akkor azt némi gyakorlás után magunk is képesek leszünk alkalmazni, akár egy teljesen más zsánerbe tartozó írásnál is.
- A mai megbeszélésünk során kapásból az alábbi írókat vetettük fel, akiknek műveit (amellett, hogy szórakoztatóak) írói szempontból is hasznosnak tartjuk olvasni: Isaac Asimov (különösen az Alapítvány trilógia), Arthur C. Clarke, Stanislaw Lem, Frank Herbert, J.R.R. Tolkien, H. P. Lovecraft, Edgar Allan Poe, Sir Arthur Conan Doyle, Robert E. Howard, Agatha Christie (akinek műveiben kitűnő jellemábrázolásokat találhatunk), Arkagyij és Borisz Sztrugackij, Kurt Vonnegut, William Gibson, Jules Verne, Jókai Mór. Ajánlatként felmerült még olvasásra a magyar kortárs realista irodalom, és természetesen mindenek felett a szépirodalom, amelyből gyarapíthatjuk a szókincsünket.

Reméljük, hasznotokra válnak a fenti jó tanácsok, és sikerrel veszitek az újabb pályázatok akadályait!

Thomas P. Farren

ORKOK ÉS COLTOK

Csak a legvégső esetben használd. Ne felejtsd el: ha hívod és jön, téged is megölhet.

Fogalmam sem volt, ilyen-e egy legvégső eset, de nem volt nehéz elhinni, hogy ez már túl nagy falat. A vállamból a golyó kitépett egy kis darabot és a vér átitatta az ingem. Lena mellettem továbbra is ájult volt, a fedezékünkön pedig csak úgy kopogtak a golyók. A nap továbbra is tűzött, a veríték a szemembe folyt. Pisztolyt tartó kezem remegett.

Sosem ülök háttal ajtónak. Ez amolyan szokás, ami beleivódik az emberbe, ha olyan hivatása van, mint nekem, pláne egy olyan földön, ahol a fegyverek döntik el, kinek van igaza. Azon a napon azonban ez sem segíthetett sokat.

Egy Grand Valley-i ivóba tértem be, hogy legurítsak egy hatalmas korsó sört, majd valami szállás után nézsek, de a sörnek csak a felénél jártam, amikor körülöttem a kocsmá hirtelen kiürült. A vendégek eltűntek.

Felnéztem. A kocsmáros a pult hátsó végébe vonult és zavartan törölgetni kezdte a poharakat. Nagydarab ember volt, mégsem örült annak, amit a nyitott ajtón át látott odakint.

Két hosszú perc telt el és semmi sem történt, de nem álltam fel megnézni, miért mentek el az emberek.

Tudtam én azt.

Belépték a lengőajtót. Három ork lépett a kocsmába. Szépen, lassan, civilizáltan jöttek. Körülbelül száznyolcvan centi magasak voltak, világos, kopott és poros vászonruhában. A fejük olyan, mint a békáé, kis szemekkel, vastag, mocsárzöld bőrrel és apró, tűhegyes fogakkal. Kettő a pulthoz ment, a harmadik odajött az asztalomhoz, kihúzta a velem szemben lévő széket és leült. Komótosan elővette a fegyverét (hatalmas mordály, átalakítva, hogy a vastag ujjai hozzáférjenek a ravaszhoz) és az asztalra tette. Lehajtotta a fejét és apró sárga szemeivel, amelyekben szokatlan intelligencia lakott, rám nézett miközben az asztalra könyökölt.

Elmosolyodott. Kivillantak apró fogai és eltűnődtem, mennyi lehet belőlük. Ötven, vagy több?

- A Mamut üdvözl - mondta mély basszussal.

Majdnem félrenyeltem a sört.

- Ismeri a Mamutot? - kérdeztem vissza. - Ő küldte?

- Lényegében igen - mondta az ork megvonva a vállát.

A Mamut egy legendás feje volt az orkoknak. Körülbelül fél éve felkeresett, hogy segítsen nekik egy találkozó szabotálásában, ahová - követ lévén - könnyen beszivároghattam volna észrevétlenül. Azt akarták, hogy a dolog fegyverdörgés nélkül, belülről menjen tönkre, hogy a két fél egymás ellenségévé váljék. Nemet mondtam és eltűntem, azóta nem hallottam felőle.

- Mi az? Meg akar öletni? Azért küldött titeket? - hátradőltem és az ölebe ejtettem a kezem. Közel a Coltomhoz.

- Nem, nem ezért vagyunk itt, különben már halott lennél - mosolygott.

Ebben ugyan kételkedtem, de nem tettem szót. - Hogy hívnak?

- Hívják csak Acélnak, az egyszerűség kedvéért.

A másik két orkra néztem. Söröztek és fél szemmel minket figyeltek.

- A Mamut azt akarja - mondta Acél -, hogy törleszd az adósságot.

- Nem tartozom neki semmivel - ittam a sörből.

- Ugyan, Roy, ez nem ilyen egyszerű - közelebb hajolt, az asztal halkan megreccsent a súlya alatt. - Dúl a harc a területekért. Itt nincs semleges fél. Vagy velünk vagy, vagy ellenünk.

- Mit akar?

- Az északi erdőségek elfjei mennyire ismeretesek számodra?

- Jártam már arrafelé. Sok ott a sárkány.

Erre a szemei megvillantak és alig észrevehetően hátrébb húzódtott kicsit. Az orkok kevés dologtól félnek, de a sárkányoktól nagyon.

- A Mamut - folytatta - azt akarja, hogy az északi erdőségek egyik törzse békét kössön az emberekkel.

Meghökkentem.

- Békét? Az orkok most komolyan békét akarnak?

- Mint bizonyára tudod, arrafelé halad a Grand Snake vasútvonal. Az elfek és az emberek folytonos konfrontációi megnehezítik a vasútvonal felügyeletét, ellenőrzését és a vonatok...

- Kirablását - mondtam.

- Úgy van - mosolygott továbbra is.

- Szóval segítek, hogy kibéküljenek?

- A Mamut azt szeretné, ha közbenjárna, szóval igen.

- És mégis hogyan képzeled ezt el? Ez nem ilyen egyszerű...

Elvagyorodott.

- Ó, erre ne legyen gondod. Mi már kitaláltuk a módját. - A kezébe vette a pisztolyát és visszadugta a tokjába. A másik kettő kiitta a sörét és elindult felénk. Acél felállt.

- Most velünk kell jönnöd, hogy megismerd a részleteket.

Tétováztam. Hogy időt nyerjek, lassan én is kiittam az italom. Félttem. Az orkok nehézfiúk, a főnök haragszik rám, segítségre nem számíthatok. A veríték kiütött az arcomon és a hangom enyhén remegett.

- És mi lesz, ha nem megyek bele?

Acél már nem mosolygott.

- Azt mindketten tudjuk, barátom...

Megittattuk a lovainkat és útnak indultunk az ismeretlen cél felé. Délután három óra körül járhatott az idő. Hosszú kabátomat magam mögé akasztottam a nyeregbe. Kockás, kopott ingemet kigomboltam, a karjaimon feltűrtem az ujját. Kalapomat a szemembe húztam és a helyzetemen agyaltam.

A nap csak úgy tűzött, egy kevés báránnyelző állt csak mozdulatlanul a magasban. Körülöttünk kopár síkság, amit kövek, embermagas sziklák és kaktuszok borítottak. Nyugatnak tartottunk, messze északon derengett a hatalmas Arc hegyvonulat, annak a másik oldalán van az északi erdőség.

Ittam a kulacsomból. Pár csepp víz lefolyt az államon lévő sötét borosta szála között.

Tehát északon dúl a harc a területekért és az orkok is beszállnak. Az elfek egyáltalán nem agresszívok, de ha sérelem éri őket, azt nehezen felejtik el, bár még így is különös ez a harc köztük és az emberek között.

Hiába... Az ember az élete során rájön, hogy a világ nagy változásokat csak negatív irányban képes elérni.

Az út nem tartott olyan sokáig, mint először gondoltam. Egyszer álltunk csak meg pisálni, ami ennyi sör után igazán nem sok. A homok forró volt és elgondolkodva néztem a délibábot a távolban, ahogy a forró levegő hullámokban visszaverődik a talajról.

Először dombok vettek körül, majd nemsokára egy kanyonban találtuk magunkat. A magas sziklák kizárták a napfényt és kissé hűvösebb volt odabent az árnyékban, amiért hálásan lélegeztem föl.

De még mindig nem tudtam, hova hoztak. Odafent a sziklákon ördögszekérhez hasonló száraznak tűnő növények nőttek és itt-ott mintha keselyűket láttam volna. Egy ork ment előttem, kettő mögöttem. A kanyon egyre szűkebb lett, majd szélesedni kezdett és végül megérkeztünk.

Már volt ott valaki.

Pontosabban két másik ork. Rajtuk komolyabb felszerelés volt, hátukon puska, oldalukon két-két fegyver. Sunyin néztek rám, ahogy odaértünk. Eszembe jutott, hogy talán mégiscsak megölnek ezen az eldugott helyen, de elvettem a gondolatot. Megtehetnék volna a kocsmában is. A lovaik oldalt kikötve néztek a farkukat lengetve.

– Helló – köszönt az egyik nevetve. Ennek már emberszerűbb feje volt, ha nem számítjuk az élenksárga szemeket és a hatalmas állkapcsot. Ahogy melléje értem, megcsapott a lehelete. Olyan bűdös volt, hogy majd' lefordultam a lovamról. Mintha kicsit az is megremegett volna alattam.

Akkor vettem észre a bejáratot.

A sziklába egy ajtót véstek, pontosabban egy sötét alagutat, aminek a vége a sötétbe veszett. Benőtték a bokrok, de látszott rajtuk, hogy a közelmúltban valaki megritkította őket, netán át is kelt rajtuk.

Leszálltunk a lovakról.

– Végállomás, Mr. Busher – mondta Acél. – Itt válik a dolog érdekessé.

Az egyik ork tüntetően a földre köpött. A kezem a fegyverem agyára vándorolt.

– Nyugalom, Mr. Busher – mondta Acél. – Csak elmagyarázzuk, mit kell tennie.

– Hallgatom – mondtam sötéten. Nem tetszett az az alagút. Hideg áradt belőle, ami még ilyen forróságban sem volt megnyugtató.

– Mint minden bizonnyal tudja – kezdte Acél –, az északi erdőségek legbefolyásosabb elf-törzsének a királya Esaias. Neki van egy egyetlen pici lánya, akit a minap sikerült elrabolnunk és jól elrejtünk.

Végigfutott a hátamon a hideg.

– Esaias nem bízik az emberekben és továbbra sem hajlandó együttműködni velük. De ha egy napon egy embertől kapja vissza azt, ami a legdrágább neki, minden bizonnyal meggondolja magát.

– Hol van a lány? – kérdeztem, mintha hülye lennék.

– Odabent.

– Miért? Itt helyben átadhatnák nekem, hogy vigyem haza, az eredmény ugyanaz.

– Ez nekünk is eszünkbe jutott, de nekünk az kell, hogy *maga mentse meg* a lányt. Ez kell, hogy apu fülébe jusson. Mit gondol,

érne valamit az egész, ha a drága Lena elmondaná otthon, hogy összeesküvés az egész?

Igaza volt a rohadéknak, meg kell hagyni.

– Hogy fogom megtalálni? – kérdeztem beletörődvé.

– Egyszerűen követi a nyomainkat – Acél kényelmesen a bejáratához sétált. – Innen vittük be. – A tekintete elsötétült. – Egyikünk bele is halt a kalandba. Szóval csak óvatosan.

Az egyik ork egy fáklyát nyomott a kezembe, egy másikat pedig a hátamra szíjazott.

– Ez dögfű-kivonatba áztatott fáklya – mondta éles hangján. – Nagyon sokáig ég, a másik vésztartalék.

– Sok sikert – mondta Acél és színpadiasan félreállt, jelezve, hogy jobb lesz, ha indulok.

Ellenőriztem a fegyverem és a tartalék töltényeket az övemben lévő kicsiny börtokokban. Megigazítottam a kalapomat, majd, ahogy a fáklyámat gyufájukkal belobbantották, elindultam.

Már a bejáratot átlépve megborzongtam. Még nem sokszor jártam ezen a vidéken, ezt a bányát pedig pláne nem ismerem. Bizonyára öregebb, mint én. Kő-, vagy szénbánya lehetett, franc tudja. A falakat és a folyosó mennyezetét vastag gerendák tartották egymástól egyenlő távolságra. Hideg volt és a por szaga érződött. Hátranéztem. A bejárat már csak egy kicsi négyzet volt mögöttem.

Az orknak igaza volt, a vastag porban tényleg jól látszott, merre mentek. T alakú elágazáshoz értem, a nyomok pedig jobbra vezettek. Önkéntelenül is sietősre fogtam a lépteimet. Valószínűleg nem vitték túl mélyre. Remélem. Mint ahogy azt is, hogy ez nem az a bánya, amiről azt mondják, akkora, hogy a járatok és termek kiterjedése felér egy városéval és halottak lakják.

Eltelt az első félóra, amikor hirtelen megálltam. Neszt hallottam a hátam mögül. A fáklya fénye az elágazásra esett, amit éppen elhagytam. A falhoz lapultam. Onnan, ahonnan jöttem, tompa puffanások jelezték, hogy valami jön. Léptek zaja. Egyre hangozabb, ahogy a valami közeledett. Mindjárt odaér a kanyarhoz. A kezem a Coltomra csúszott.

Aztán a léptek hirtelen elhaltak.

Vártam egy percig. Semmi. Vagy megállt és vár, vagy nem is erre jött, esetleg egy ezzel párhuzamos folyosón tette. Valahonnan a folyosók labirintusának mélyéből mintha visítók, őrült röhögést vertek volna vissza a falak.

Vettem egy mély levegőt és tovább indultam. Nem néztem meg, vár-e valami az elágazás mögött.

A folyosó lejteni kezdett, én pedig kezdtem megijedni. Mi a francért kellett ilyen mélyre vinni azt a lányt?! Egyszer csak ismét vízszintesbe ment át, én pedig észrevettem valami furát. Az orkok nyomai eddig szépen a folyosó közepén futottak, de most lehúzódtak bal oldalra és tisztábban kivehetők voltak. Óvatosabban haladtak ezen a részen. Megvizsgáltam a folyosó jobb oldalát. Semmi különös nem láttam rajta, de inkább én is az orkok nyomain mentem, hátha van itt valami csapda, vagy instabil a talaj.

Pár lépés után azonban feltűnt valami a jobb oldali falon. Vagy inkább a falban. Egy hatalmas, ovális alakú nyílás, szabálytalan szélekkel, mintha úgy rágta volna valami hatalmas féreg.

Óvatosan oda lépkedtem. A fáklyám fénye nem világította meg a végét, a járat pedig enyhén lejtett. Nem tudtam, képzelődöm-e, de mintha odalent a mélyben egy harang szólt volna tébolyító monotonitással. A szívem a torkomban dobogott. Megfordultam,

hogy elmenjek, de valami megállított. Hirtelen mintha szűrni kezdett volna a hátam közepe. Valami nézett engem odalentről. Már a hangját is hallottam, bánatos bűgást, mintha egy siratódalt énekelt volna.

És nyögéseket, súlyos puffanásokat, ahogy feljebb küzdötte magát a járatban, ami széles, mégis szűkös neki. A fáklyám lángja remegő fénnel világította meg a falakat, én pedig nem mertem megfordulni.

A rém súlyos fújtatással megközelítette a járat végét, ahol álltam. Morgott és lihegett, már nem hallatta bánatos dalát.

És amikor megállt és csend lett, megtört a varázs. Olyan hirtelen eredtem futásnak, hogy majdnem elestem. Nem néztem hátra, csak rohantam eszeveszetten. Egészen addig, míg a talaj el nem fogyott a lábam alól, szó szerint. Hasra estem, a fáklyám kiesett a kezemből és gurulni kezdtem lefelé a meredek, kemény, köves talajon, majd nagy csobbanással beleestem a lejtő alján lévő állóvízbe. A fáklyám megpattant az egyik kövön, majd pörögve a vízbe esett és hangos szisszenéssel kialudt.

A víz nem volt mély, körülbelül térdig ért, mégis alaposan eláztam. Remegő térdekkel felálltam a sötétben és a falhoz lapultam, miközben kihúztam a Coltomat a tokjából.

Odafentről hangos csoszogás hallatszott, majd csend. A rém megállt az emelkedő tetején. Igyekeztem minél csendesebben kapkodni a levegőt, a szívem olyan gyorsan vert, hogy azt hittem a szörny is meghallja.

Pár végtelennek tűnő perc után a rémség megfordult és elment, szuszogását elnyelte a sötétség. Vártam még egy kicsit, aztán remegő kézzel kipattintottam az övemen az egyik kicsiny erszényt és kihúztam belőle a levélgyufámat. Kezembe vettem a tartalék fáklyát és meggyújtottam. Ahogy. Félve néztem fel az emelkedő tetejére, hátha mégiscsak ott lesz az a valami, de nem néztem vissza rám semmi.

Tovább indultam.

Az állóvíz másik oldalán a talaj ismét emelkedni kezdett és elég jól látható nyomok mutatták, merre mentek az orkok. Aztán felértem a tetejére. A sziklafalakat itt már nem támasztották vastag gerendák. A folyosót kivágták, de kiépíteni már nem tudták, nem akarták, vagy nem volt rá pénz.

Leguggoltam. A padlót itt az orkok csizmáinak nyomain kívül valamimásnyomai is tarkították. Viszonylag mély, kardszúrászerű, keskeny, durva nyomok. Mindenhol, össze-vissza. A falakat is megvizsgáltam. A sarkokat valami ragacos, tejfehér, durva anyag tömte ki, ami a fáklya lángjaitól összezsugorodott, majd elolvadt. Készenlétbe helyeztem a Coltomat és mentem tovább. Savanykás szag csapta meg az orromat épp amikor a folyosó egy szűk átjáróba torkollott. Az orkok itt minden bizonnyal egyesével mentek át összehúzza magukat.

Átküzdöttem magam rajta és akkor meghallottam a hangját.

Halk sírást hallottam valahonnan a sötétből. Tőlem balra vízcsobogás. Odakémleltem. Óriási szakadék tátongott mellettem, ahogy kihajoltam a fáklyámmal és lenéztem, apró pontként tükröződött vissza a fáklyám fénye a víz felszínéről. A mennyezet olyan magas volt, hogy nem láthattam. A savanykás szag erősebb volt.

Elfordultam a szakadéktól és a sírás felé indultam. Elértem a céloamat. A megkötözött lány a fal mellett kuporgott és a levegőt kapkodva hüppögött.

Letérdeltem mellé, miközben magam mellé tettem a fáklyámat. Összekötözött kezeit az arca elé emelve kukucskált rám az ujjai közül.

- Ne félj! - mondtam neki lágy, remegő hangon. - Kiviszlek innen! Minden rendben van.

Óvatosan elhúztam a kezét az arca elől. Koszos arca rézbarna volt, akár egy indiánnak, a szemei nagyok és feketék. Hosszú, egyenes szálú haja alól kikandikáltak hegyes fülei. Elképedtem. Ez a lány még csak húsz éves lehet!

- Te vagy Roy? - kérdezte.

Ez még meglepőbb volt.

- Honnan tudod a nevem? - közben oldozgatni kezdtem a köteleit.

- Ha-hallottam, hogy r-rólad beszéltek - dadogta. Valószínűleg a rettegés kiváltotta sokk miatt.

- Lábra tudsz állni?

- I-igen. D-d-de várj! Mit m-mondtak neked?

- Azt - sóhajtottam, miközben felállítottam -, hogy vigyelek haza.

- Cs-csapda - nyögte.

Megállt az ereimben a vér.

- Mit mondtál?

- R-rád kenik a dolgot. A-azt akarják, hogy apám h-hadat indítson a szomszédos t-tartományaitok e-ellen.

- Hadat üzenjen? Hisz már háborúznak.

Remegő szájjal megrázta a fejét. Vékony tincsei ide-oda röpködtek. Ha nem fogom, rögtön összerogyott volna. Akkor azonban rám is rám fért volna egy erős támasz. Minden hiába. Átverték, mert tudták, hogy nem mondhatok ellent nekik.

- A-azt akarják, hogy m-m-m... - hirtelen újra elfogta a zokogás, és nem tudott többet mondani. A feje hátra bicsaklott, mintha rohamot kapott volna és ha nem kapom el gyorsan, összeesik. Nagyra tátott szájjal szívta tele újra a tüdejét és szívszaggatóan felüvöltött. A falak visszaverték a hangot. Gyorsan befogtam a száját.

- Csss! Kérlek, ne! ...Jól van, nyugi, elmegyünk és szépen mindent elmondasz apádnak! Minden orkot, aki élénk áll, lelövök, én...

Hirtelen elkerekedtek a lány szemei. Egy pontot nézett a vállam fölött és olyan rettegés ült a szemeiben, hogy azonnal rájöttem: a ragacos fehér anyag és a bűz nem véletlenül vannak jelen.

Nem volt idő teketóriázni. Bal kézzel megragadtam a vállát, jobбомmal pedig kivontam Coltomat, megpördültem és gondolkodás nélkül tüzeltem arrafelé, amerre bámult.

Egy elmosódó árnyékot láttam, amint tovalendül a sötétben valami hosszú, csillogó szálon.

- Mi ez? - kérdeztem suttogva.

- E-egy... Egy p-pók.

Felkaptam a fáklyát és a kezébe nyomtam.

- Mi a neved?

- L-lena.

- Szép név. Figyelj rám! Az orkok, ahogy ide hoztak, ugyanarra mentek, ahonnan jöttek?

- N-nem tudom, a-az egyiket... megette.

- Fogalmad sincs, merre mehettek? - háttal a kőfalnak fordultam és aggódva kémleltem a sötétséget.

- Csak valami d-durranásokat hallottam...

Durranásokat? Talán utat robbantottak? Nem valószínű. Az egyetlen esélyünk tehát megpróbálni visszafelé, ahonnan jöttem.

Elkaptam a karját és vonszolni kezdtem. Amennyire a lábai bírták, jött. Csak most vettem észre, hogy a falakat és sok helyen a földet is ragadós háló borítja. Ez egy fészek volt. Valahol mintha kötelet húztak volna kötélen: a pók szőtte a hálóját.

Odaértünk az átjáróhoz. Elkeseredetten felkiáltottam. Sűrű, szürke, pépes háló zárta el. Kikaptam Lena kezéből a fáklyát és égetni kezdtem. Az anyag sűrű volt, túl lassan ment a dolog.

Aztán valami a nyakamba zuhant, Lena sikított. A hálónak estem, pisztolyt tartó kezem belefűródött és beleragadt. A földre vettem magam és oldalra gurultam. A pók undorítóan rőfögve leugrott rólam és még mielőtt felállhattam volna, ismét nekem esett. Akkora volt, mint egy kifejlett német-juhász. Gondolkodás nélkül elkaptam a torát a guvadó szemei két oldalán és hátrahúztam a törzsem, hogy döfködő, csillogó fekete fullánkja ne érhesse el. Lena sikoltva a magasba emelte a fáklyát és rácsapott vele. A pók felvisított és hátrébb ugrott. Visszavonult a sötétbe.

A háléhoz ugrottam és kirángattam belőle a pisztolyt. Próbaképp elsütöttem, találmra a sötétségbe. Működött. – Lena! – mondtam. – Tud úszni?

– I-igen, de miért?!

– Nem durranásokat hallott, hanem csobbanásokat! – megragadtam a kezét és elindultam a szakadék pereme felé. – Ugrunk!

Csodálatra méltóan egyetlen szót sem szolt, a pók elkergetése nyilván meghozta kicsit az önbizalmát. Már majdnem oda értünk, amikor suhogó hangot hallottam. Hátra néztem. A pók kitárt lábakkal, lendült felénk a sötétségből egy hálón csüngve. Elrugaskodtunk és ugrottunk. Lena egyik kezében a fáklya, másikkban az én kezem. A pók agyarái súrolták a fejem búbját. Miközben a víz felé zuhantunk, hallottam csalódott visítást.

Nagy robajjal értünk vizet. A fáklya azonnal kialudt és a fagyos víz és a sötétség magába zárt minket. Magamhoz húztam a lányt és csak sodródtunk az árral. Ahogy jöttem befelé, csak befelé vezető ork nyomokat láttam, reméltem a víz valóban kivisz minket onnan. Csak sodródtunk, keményen a szikláknak csapódva, a lány többször is felnyögött az ütésektől. Érdekes módon konstátam, hogy milyen finom erdő-illata van. Kis kezeivel erősen szorította a vállam.

Aztán megláttuk a fényt és a sodrás is erősödött, ahogy a meder lejteni kezdett. A ragyogó napfény melegét éreztem az arcomon, láttam a barlang szája fölé magasló fákat, amik errefelé csak víz mellett nőnek. Úgy éreztem a napfény valósággal átfomál a banya sötétje után.

Aztán valami a vízbe csapódott mellettem. És még egy, majd még egy.

Tűzeltek ránk. Későn vettem észre az orkokat, legalább húszan voltak lovaikkal, szarvasbőr ruháikban jól láthatóak voltak a fölötünk magasodó sziklákon.

– Lena, vigyázzon!

A víz fodrozódni kezdett körülöttünk, majd hirtelen ismét zuhantunk egy vízesésben. Nem volt túl magas, de a becsapódástól jócskán alámerültünk, Lena pedig beverte a fejét egy sziklába. Ahogy felhozta a víz, a fejéből már ömlött a vér és ájult volt. Elkaptam a ruháját és vonszolni kezdtem kifelé. Hallottam az orkok ordibálását, ahogy lefelé igyekeztek a szikláról. Mire

kiértünk a partra, már ott voltak és lőttek ránk. Észrevettem egy szép nagy sziklát a parton, és minden erőmet összeszedve húztam a lányt arrafelé. Pár lépésnyire a biztos fedezéktől egy golyó eltalálta a bal vállamat, hallatszott a pattanó hang, ahogy az izom enged a golyónak. Felordítottam és beestünk a szikla mögé.

Zihálva néztem a kék eget és arra gondoltam, hogy megölnek. Nemsokára átértnek a folyón, bekerítenek és lelőnek, közelről, több golyót a testünkbe eresztve, mi pedig rángatózni fogunk a találatokkor.

Ellenőriztem a lány pulzusát. Gyenge volt, de vert a szíve és lélegzett. Hirtelen eszembe jutott valami. A mellkasomhoz kaptam, attól félve, hogy már nincs ott, de ott volt. Egy vékony bőrszíjon függött a nyakamban a síp, amit egy boszorkánytól kaptam, amiért megmentettem a lánya életét.

Elővettem. Eszembe jutott, amit a boszorkány mondott.

Csak a legvégső esetben használd. Ne felejtse el: ha hívod és jön, téged is megölhet.

Fogalmam sem volt, ilyen-e egy legvégső eset, de nem volt nehéz elhinni, hogy ez már túl nagy falat. A vállamból a golyó kitépett egy kis darabot és a vér átitatta az ingem. Lena mellettem továbbra is ájult volt, a fedezékünkön pedig csak úgy kopogtak a golyók. A nap továbbra is tűzött, a veríték a szemembe folyt. Pisztolyt tartó kezem remegett.

Befűjtam. Olyan magas sípolás tört elő belőle, hogy csak rezgésként éreztem. Aztán újra megfűjtam, arcomat az ég felé fordítva. A lányra néztem és azt mondtam magamban. – Remélem te is itt vagy, Acél. Erről igazán kár lenne lemaradnod.

Már az innső parton voltak, hallottam ahogy vizes ruháikban kicapatnak a partra. És óvatosan elhelyezkednek. Hirtelen egyikük felvisított. Ugyanabban a pillanatban valami eltakarta a napot. Felnéztem, de addigra az árnyék tovaszállt, a nap pedig elvakított. Káprázott a szemem amikor valami nagy csobbanással a folyóba érkezett. Az orkok ordítottak, visítottak, káromkodtak és lőttek, de főleg menekültek. Visszadugtam a Coltomat a tokjába és belekaroltam Lenába.

Rekedt üvöltés hallatszott, mintha egy dinoszaurusz torkából jött volna. A sárkányok szeretik az orkok húsát. Ezért félnek azok annyira tőlük.

Sután felkaroltam a lányt és bevonszoltam a fák közé. Az a néhány ork, ami megmenekült, már rég nem törődött velünk, pláne akkor nem, amikor egy másik sárkány is érkezett, valószínűleg ő is meghallotta a sípszót.

A fák között találtam egy apró, napsütötte tisztást. A sárkányok és az orkok hangja már nem hallatszott el oda. Lefektettem Lenát a puha fűre, újra ellenőriztem a légzését, majd levettem az ingem és úgy-ahogy kitisztítottam a sebemet. Azután csak ültem és figyeltem, ahogy fekszik. A madarak újra csiripelni kezdtek a fákon, a sárkányok elmentek, az orkok eltűntek. Ha Lena felébredt, előkerítem a lovamat, ha lesznek ott orkok, lelövöm őket.

A kezembe vettem a kezét és beleborzongtam az érzésbe. Valamiért nem akartam elengedni és a szemeim sem akarództak levenni róla.

A kezét fogtam, míg aludt.

Simon Zoltán

NEMIA ORKOK VÁROSA (EL PONCHO LEGENDÁJA)

A lenyugvó nap fénye megcsillan smaragdzöld bőrén, ahogy büszkén állt a szikla tetején. Onnan kísérte figyelemmel birtokát szalmasárga sombreroja alól. Egy magabiztos ork néz szembe a zord világ veszélyeivel, karmazsin ponchoja lazán hullik alá izmos mellkasára, remek hátteret biztosítva a kezében tartott Winchesternek, melynek csövét gondos kezek ezüsttel verték ki, hogy passzoljon a taller méretű ezüst sarkantyúkhöz.

Poncho mindig is így gondolt magára, ezért sokan felrötták neki, hogy biztos elf vér csörgedezik az ereiben, de néhány pofon, illetve lövés után, ezt általában visszavonták.

A valóságban egy mocskos, pocakos, sanda tekintetű ork volt, aki izzadva görnyedt egy szikla mögött, poros, foltos ruhája beleolvadt a vörös sziklás tájba. Innen figyelte a puskája irányzékán keresztül az úton közeledő magányos orkot, aki idegesen tekintgetett körbe szamara hátáról. Micsoda szégyen, az ősök még wargháton vágattak a csatába, most pedig ilyen ostoba patáson poroszkálnak. A háts látszólag már megbékélt a sorsával, hisz előtte több nemzedék legmakacsabb és legsatnyább szamarai végezték a fazékban, amíg létrejött ez a kényszerű szövetség. Kezdetben lovakkal is próbálkoztak, de sehogy sem sikerült kiirtani belőlük az ösztönt, hogy ha egy ork kerül a közelükbe, megpróbálják halálra rúgni.

A lovas, vagy jelen esetben szamaras, rajtaütéstől tartva, folyamatosan fürkészte a környezetét, így még pont időben vette észre a puska megcsillanó csövét. Azonnal lebukott, így a golyó a feje felett süvített el, a zajtól megriadt szamar kirúgott, majd a földre zuhanó lovasát fület sértő iázással hagyta magára, és visszavágatott az úton.

– Poncho, te vagy az? – kiáltott vadul köpködve, mire egy újabb lövés dörrent, ami tőle nem messze verte fel a port. Láttá, hogy ennek a fele se tréfa, és fáját megszegyenítő fűrgeséggel vetődött be egy út menti szikla mögé. – Poncho, ne lőj, üzenetet hoztam! – visította.

– Akkor megtaláltál, itt a fogadóajándék! – kiáltott vissza az orvlövész és ismét tüzelt, egy kisebb darabot letörve a fedezéknek használt kőből.

– Hagyd már abba, te bölénytrágya. A nagysámán küldött, hogy vigyelek el hozzá! Én vagyok a negyedik futár.

– Akkor már értem, mi volt ez a nagy forgalom, pedig szóltam, hogy nem akarom, hogy valaha is utánam jöjjetek. Ha előjössz, megmutatom, hova vannak elkaparva a többiek, biztos akartam benne lenni, hogy ezeknek a mocskos keselyűknek is felkopjon az álla!

– Ha kidugom a fejem, te golyót repítesz bele.

– Igaz, de utána tényleg odaviszlek.

– A sámán, mikor elindultam, már akkor is türelmetlen volt.

– És miből gondolta az a vén ork, hogy ő csak füttyent, én pedig már ugrok is.

– Azt üzenete, ha két héten belül nem érünk vissza, akkor addig járja a sámántáncot, amíg le nem száradnak a golyóid, hogy aztán ördögmórként zörögjenek a szélben.

– Caramba! Az a szikkadt varangy csak szórakozásból is megtenné. És téged mivel bírt rá, hogy utánam gyere?

– Nekem is ugyanezt ígérte, az öreg módszerei nem túl változatosak, de annál hatékonyabbak.

– Akkor kászálódj fel, és keresd meg a szamarad, amíg nem érünk vissza a táborba, nem öllek meg. Még összeszedek pár dolgot. Az út végén van a kunyhóm, ott találkozunk!

– A Poncho Villa? – röhögött fel a futár, most már valamivel nyugodtabban, és kezdett felkelni.

– Még mindig arra az ocsmány fejedre célzok, szóval ne humorizálj!

...egy héttel később...

A völgyet különös óvatossággal közelítették meg, hiszen nem tudhatták, ki van őrségen. Nem nehéz golyót kapni egy régi ellenlábastól, Poncho pedig nem is egy ilyet hagyott hátra, mikor évekkel ezelőtt elhagyta a törzset. Miután letudták a szabályos azonosítási eljárást (– Dugd ki a fejed a szikla mögül! – Nem, te mutasd a tiédet!), egyenesen a sámán sátrához mentek, nem egy fej fordult utánuk, és nem egy kéz indult meg a pisztolytáskák felé, de úgy tűnik tudták, hogy az öreg rendelte ide, így komolyabb atrocitás nem érte őket, csak két taknyos siheder próbálta útjukat állni, de a puskatussal bevert orr valahogy még egy orknak is elveszi a kedvét a kötekedéstől. A sámán sátrából morgás és rekedt zihálás hallatszott, mivel attól tartottak, hogy már elkezdte a szertartást, azonnal berontottak. Valóban ott volt a fősámán és ráadásképp még két ork nőstény. Poncho az eset után órákkal is a francos termékenységi rítusról és a rossz pályaválasztásról dörögött a bajsza alatt.

A sámánra érdemes külön kitérni, hisz különleges a maga nemében. Kölyökkorában, mielőtt még kiverték volna a tejagyarát, eldöntötte, hogy ő lesz az első ork druida! Akkoriban még szabadon dúltak a warglovasok, és ez nem segítette elő a kis ork céljait, de elhagyta a törzset, a családját, és bevetette magát az erdőbe egy szent liget után kutatva, hogy a druidává válás útjára léphessen. Egy évet bolyongott, mire sikerrel járt. Egy mesterre lett, aki elvállalta, hogy okítja, de előbb szent révületben új, druidához illő nevet kell kérnie Silvanustól. Három nap, három éjjel böjtölt és szívta a füstöt, mire megkapta az új nevét, Korhad Barackfa. Ez már sok volt neki, azonnal összeszedte a dolgait és minden mást is ami értékesnek tűnt, majd búcsúajándékként felgyújtotta az erdőt. Visszatért a törzséhez és Gruumsh legelkötelezettebb hívévé vált, aki visszafogadta, de rációlván az általános vélekedésre, hogy nincs humora, büntetésképp, amiért elhagyta őt, megparancsolta, hogy viselje a nevet, amit az idegen istentől kapott. Így történhetett, hogy Gruumsh legfőbb papja egy Korhad Barackfa nevű ork lett. De az idő ezt a nevet is elkoptatta, így mára már csak Barack nagysámánként ismerik.

Miután a nők elmentek, Poncho egyből a lényegre tért:

– Itt vagyok, mit akarsz, Ráncos Barack?

– Először is, felejtsd el, amit láttál!

– Ehhez jól jönne valami főzet, azt hiszem a látványtól rám jött a tikkelés.

– Másodszor – folytatta zavartalanul –, van egy neked való munkám. Hallottál Sundance-ről, kölyök?

– Bocs, Cassidy! Mi van ott?

– Valami keleti parti embermágus kitalálta, hogy megtölt egy kisvárost, dolgos, csendes és tiszta orkokkal. Hagyd abba a röhögést!

- Nem ez lenne az első szellemváros. De tőlem mit akarsz, egyik pont se illik rám, sőt ha jobban belegondolok, senkire sem, akit csak ismerek.

- Összefogdossa a környékbeli rablóbandákat, megveszi őket az állami börtönökből, majd törpe felügyelet alatt tisztességes életre kényszeríti őket. Mondtam már, hogy ne röhögj!

- A marhák, bár látnám a képüket! De azt hiszem, te nem szórazol ilyen jól, miért nem küldöd el a kis kedvenceidet, a három amigót, hogy rombolják porig az egész koszfészkét.

- Megtettem. Hús orkot vittek magukkal, de lemészárolták őket. A két túlélő egyikéből női szabót, a másiktól bankárt csináltak. Figyelj, ha azonnal nem kelsz fel a földről és nem hagyod abba a nyerítést, kiszabom a bőröd ágytakarónak aztán én és a két chica azon folytatjuk a rítust!

- Rendben, rendben. - törölgette a könnyeit. - De mit vársz tőlem?

- Menj oda, nyírd ki a varázslót és szabadítsd fel a várost! Ha visszautasítod, hogy már mondtam, leszárítom a...

- Én magam vágom le és adom a kezébe, minthogy belemenjek ebbe a baromságba, az utóbbi időben úgyse vettem valami nagy hasznukat. De miért pont én?

- Egyrészt, mert érted nem kár.

- Nagyon Vicces, Szürke Barack. Másrészt?

- Másrészt, ki tudja hogyan, de a keleti parton valamiféle ork népi hősnek hisznek.

- Most szívatsz. Engem?

- Úgy hívnak El Poncho, és azt hiszik te fogod őket megmen-teni.

- És ilyen elmeroggyantak miatt kellene feláldoznom magam?

- Van jutalom is...

- Hogy mondod?

- Kapsz 2000 ezüst pesót, és Gruumsh külön neked készített egy gondolati parancsra lángra lobbanó tűzvörös poncsót, pont illene hozzád, ha sikerrel jársz, megkapod.

- Látni akarom működés közben, nem akarok élve megsülni, csak hogy életedben egyszer végre jól kiröhöghesd magad!

- Én magam veszem fel...

- Nem, az az ork, akivel jöttem, most azonnal küldess érte!

...pár perccel később...

- Vedd fel, és gondold arra, hogy boruljon lángba! Úgy! Na! Ponchó, meg vagy elégedve? Él... Semmi baja, és lenyűgöző látványt nyújt.

- Rendben van. Megcsinálom - és Barack fellélegzett, mert Ponchó ebbe végre tényleg bele fog pusztulni.

...két hónappal később...

A fősámán épp meditált, amikor félrekapódott a sátor ponyvája és Ponchó lépett be rajta, nagyot kurjantva:

- Bari, megjöttem! - Barack sámán riadtan ébredt fel, azaz, tért magához a transzból, és még a nyálcsíkot is elfelejtette letörölni a szája sarkából. - Végeztem, kérem a jutalmam!

- Mi? Hol? Hogy érted, hogy végeztél?

- A város elpusztult, a varázsló halott, és egy ork se végez ott többet megalázó munkát.

- És te is élsz... hogy a pokolba csináltad?

- Ugye nem gondoltad komolyan, hogy belovagolok, és mint egy szűkfarmeros ember, és párbajra hívom a mágust? Elterjesztettem, hogy az emberek házasítani, akarják az orkokat, hogy azoknak a haszontalan elfeknek a helyére telepítsék le őket, azok meg mehetnek valami rezervátumba. Ettől annyira bereztek, hogy a várost látva, ahogy tényleg emberként viselkednek az orkok, háborút indítottak, és porig rombolták az egészet, az ottaniaknak írmagjuk sem maradt.

- Az orkokat is lemészároltattad? - tört ki a sámán dühösen.

- Azokból már úgysem lett volna újra rendes ork. Úgy tudom, volt amelyik már magától fűdött.

- És te mit csináltál, amíg az elfek elvégezték a piszkos munkát?

- Mint mondtam az elmúlt években kissé berozsdásodott az egylövetűm, szóval megolajoztattam - röhögött - Hol a pénzem?

- Előbb utánajárok, aztán beszélünk, gyere vissza egy óra múlva! Imádkoznom kell Gruumshoz!

...egy óra múlva...

- Itt a pénzed, és itt a poncsó. Hé, menj ki, mielőtt kipróbálsz, ha felgyújtod a sátram, a saját beleddel kötheted a derekadra.

- Én vagyok El Ponchó, a vágató tűzvész, az izzó rettenet, a lángoló fürgeteg!

- A legjobb célpont a világon - kiabált be valaki a tömegből, amire a többiek egyöntetűen röhögtek fel.

- El Ponchó, a tábornok - kontrázott rá valaki - és az orrom azt mondja, a babkonzerv is beleborult - újabb röhögéshullám tör ki.

- Irigy kotorék banda - mondta Ponchó megvetően, és kiszamaragolt a táborból, a biztonság kedvéért cikk-cakkban haladva, nehogy valaki hátba löje.

- Ahogy a távolodó alakot figyelték, az egyik tanonca odalépett Barackhoz.

- Mester, Gruumsh miért kedveli ennyire ezt az alakot, hogy ilyen varázstárgyat készített a számára? - Barack először visszakézből képen akarta törölni a szemtelen pondrót, de valami ellenállhatatlan késztetés miatt inkább elmondta az igazat.

- Az nem Gruumshtól volt, egy goblin vándorkereskedőtől vettem egy tucát 'ócó poncót' hús ezüst pesóért. Mikor az a barom bemutatót kért, azért akartam én felvenni, mert Gruumsh kegyéből engem nem fog a tűz, de a frász kerülgetett, nehogy az a másik barom tényleg kigyulladjon és Ponchó ezért ne vállalja el ezt az öngyilkos feladatot, öt perccel ezelőtt még abban bíztam, hogy legalább a töltényöve felrobban és letépi azt a pimasz vigyort a képéről, de úgy tűnik, ő tényleg Gruumsh kegyeltje...

Az El Ponchó-legendát egyáltalán nem kezdte ki a tény, hogy ő maga semmi figyelemre méltót nem hajtott végre, sőt ez így volt természetes, hiszen végül is, ő egy ork.

Ha El Ponchó eljő,
ő mindenkit lelő.
Nem nézi, ki rossz,
mindenkit kifoszt.
ÓÓÓ, EL PONCHÓ!
ÓÓÓ, EL PONCHÓ!

El Ponchó oly bátor,
ki védtelen, arra rátör.
Főleg holtan sokat ér,
és sarkantyúja hófehér.
ÓÓÓ, EL PONCHÓ!
ÓÓÓ, EL PONCHÓ!

DRAKÓ PORTYÁJA

O.R.K.

Drakó ütemesen mozgott a padlóhoz szorított az elf szukan. Nem ez volt az első foglyul ejtett füles ringyó, akit magáévá tett, de mégis megdöbbenett, hogy áldozata mennyire finom és törékeny. Talán túlságosan is törékeny. A nőstény mindkét karját kettéroppantotta, miközben az próbált valahogy kiszabadulni a markai, és a bőrét tépő szíjak szorításából. Látszott rajta, hogy nem élvezi a helyzetet, de legalább azt az átkozott sikítást abba hagyta. Még ha ehhez az is kellett, hogy Drakó némi lófarokkal összevarrja a száját.

Az ork nem vette a szívére, hogy a nőstény nem találta szimpatikusnak. Tisztában volt vele, hogy sebhelyek és hegek borította sötét, csontos pofájával, fekete ajkai mögül kitüremkedő hatalmas szemfogaival még fajtájához képest sem igazán jóképű. Ráadásul vonzerejét tovább csökkentette, hogy elbőr köpenyét a kis füles párjának vére borította, akit nem sokkal korábban élve nyúzott meg, és éppen fölöttük lógott a mennyezetről. De Drakó nem adott az ilyen apróságokra.

Végül lassan leszállt a szukáról. Végzett. Tudta, hogy a kapálózás már nem fog sokáig tartani. Rajta kívül 14 ork várta, hogy magáévá tegye a nőstényt, ő ráadásul legalább három helyett dolgozott. A kis füles hamar bele fog fáradni. Intett egyik emberének, hogy vegye át a helyét. Majd felkapta flintáját, letépte a megnyúzott elf egyik karját, hogy odakint elrágcsálja, és elindult kifelé. Kalapját a szemébe húzva kilépett az ajtón, és hunyorogva próbálta megtalálni a forró nyári szél által felkavart porfelhőn keresztül a lovak és a kunyhó őrzésével megbízott fiatal orkot. A lovak nyugodtan álltak a keresztkaróhoz kötve, de az átkozott kölyköt nem látta sehol. Ahogy oldalra pillantott észrevette. A viskó ablakán át nézte a bent folyó eseményeket.

Ráüvöltött:

– Mondtam, hogy a kunyhót őrizd!

A taknyos vic sorogva nekitámadt.

– Miért nekem ke...

Nem fejezhette be. Drakó egy szemvillanás alatt a pofájába sújtott a puskatussal. Ahogy a suhanc a földre zuhant a tarkóján szétört a fegyvert, majd a csonkkal egyszerűen átdőfte a torkát. A kölyök még hörögve rángatózott párat, miközben a szájába tóduló vérral együtt kiköpte agyaráit, aztán elhallgatott. A zajra két ork pillantott ki az ablakon, hogy megnézzék mi folyik odakint, de ahogy meglátták Drakó tekintetét, tudták, jobb lesz, ha a saját dolgukkal foglalkoznak.

Az orkok között gyakoriak voltak a kisebb-nagyobb csetepaték. Agresszív és heves vérmérsékletű népként nehezen tűrték a parancsolgatást. Ez volt az oka, hogy a tisztek a legnagyobb és legerősebb egyedek közül szoktak kikerülni seregeikben. Ők aztán ököllel tettek rendet, ha valamelyik alárendeltjük akadékoskodott. Az efféle csörték pár kivert fogon, vagy leharapott fülön kívül általában nem jártak komolyabb következménnyel, de ha a kihívó megmakacsolta magát, akkor súlyosabb sérülések is előfordultak. Az is megesett, hogy az adott hordának hirtelen új parancsnoka lett. Aki azonban Drakó ellen lázadt fel, az meghalt. Mindig. Nála nem fordulhatott elő semmilyen ellenszegülés. Vasfegyelmet tartott. Persze voltak nagyobb és erősebb orkok a csapatában, de ravaszabb és rátermettebb nem akadt nála. Ezt mindegyik embere tudta. Ezért volt ő a vezér, ezért tudott egy maréknyi fegyelmezett, vérszomjas martalóccal jobb eredményeket elérni, mint a néha több száz tagot számláló, szervezetlen, vad ork hordák. És ezért kellett a lába előtt heverő suhancnak holtan végeznie. Senki sem kérdőjelezte meg a parancsait!

Mégis a legjobb fejjavadások keresték kegyeit, hogy vele portyázhassanak. Drakó mellett mindig akadt zsákmány, ő pedig bőkezűen jutalmazta az arra érdemeseket. Kemény volt, de igazságos. Még a szórakoztatásra is volt gondja. Egy-egy sikeres portya után bőven jutott embereinek a bódító tüzes italokból, és az izgató elf szukákból.

Drakó felszedte a viaskodás közben elejtett ropogtatnivalóját és zsebébe gyömöszölte. Vállára hajította a tascó fegyverét, neki már úgyse kell. A tetemet otthagyta a viskó mellett a porban fekvő. Termetét meghazudtoló gyorsasággal felkapaszkodott a közeli sziklafalra, hogy egy kőtömb mögé rejtőzve szemmel tarthassa a környéket. Innen a lovakat és a kunyhót is látta, de most leginkább a csupasz hegyek közül leereszkedő szűk ösvény érdekelt. Feszülten kémlelte a meredek lejtőket a messzi távolban. Fontos látogatót várt onnan, Demárt, a törpét.

Demár egyike volt azoknak a kurta lábú, rőt szakállú férgeknek, akik az acélkígyónak köszönhették hatalmukat és gazdagságukat. Sok-sok évvel korábban a legügyesebb és legleleményesebb kurta-lábúak megtanulták, hogy használhatják ki a tűz erejét. Vas és acél szerkezeteket építettek, amik olyan terheket bírtak el, amiket a leghatalmasabb orkok sem bírtak megmozdítani. Idővel minden egyes szerkezet tökéletesebb lett az elődjénél. Végül megszületett az acélkígyó. Olyan súlyokat cipelt, ami korábban elképzelhetetlen volt. Sebessége meghaladta az ember által megült leggyorsabb lovakét is. A kígyó a rótszakállúak magas hegyei között tekergőzött, mígnem egyszer csak lemászott onnan, és kijutott a végtelen síkságra, ami az emberek és a kurtalábúak városait választotta el egymástól. Korábban csak a legbátrabb, legrátermettebb szakállások, vagy emberek mertek megpróbálkozni az átkeléssel ezen a vad és kies vidéken. Közülük is csak keveseknek sikerült, legtöbbjüket elnyelte a végtelen pusztá. A vadak falták fel őket, vagy a szomjúság végzett velük. Másokat a homok temetett be a viharok idején. Akiknek azonban mégis sikerült átjutni, azokra mesés gazdagság várt. A messzi földről érkezett ismeretlen, ritka portékák egész vagyonokért cseréltek gazdát. A bátor kalmárok, akik dacoltak a veszéllyel, és sikerrel jártak, elnyerték megérdemelt jutalmukat.

Az acélkígyó azonban mindent megváltoztatott. Páncélzata olyan vastag volt, hogy még a kardfogú, a vadak királya se tudta átlukasztani, sebességének köszönhetően a szapora ordas falkákat is lehagyta, orrából pedig füstöt és tüzes gőzt lövellt, ami az égből lecsapó óriás szárnyas gyíkokat is elijesztette. Egyetlen kígyó annyi árut szállíthatott, amit a karavánok sok meg sok évtized alatt sem tudtak volna célba juttatni. A kígyók gazdái és azok, akik az arany csábításának megnyíló zárt ajtók mögül titokban az útját egyengették, mérhetetlen gazdagságra tettek szert. Messze kiemelkedtek fajtájuk, a többi rótszakállú és ember közül.

Persze a prérin való átkelés csak a kígyó gyomrában utazók számára volt biztonságos. Akik az útját törték, azok száz- meg ezerszámra hullottak el. A rótszakállúak és az emberek nem akarták a saját fajtájukat feláldozni. Nem a morál, vagy a jóerkölcsmiatt. A munkások megkérték a veszélyes robot árát, amit nehéz ezüst és aranypénzekben kellett nekik kifizetni. Így hát egyszerűbb és olcsóbb volt a mágusok ellen vívott hosszú háborúban foglyul ejtett ork zsoldosokat kihajtani, és rabszolgaként dolgoztatni őket. Értük egyetlen kurtalábú, vagy ember sem ejtett könnyet. Az orkok nem viselhettek se fegyvert, se páncélt, súlyos láncokkal bilincseltek össze lábukat. A vadak minden nap tucatjával tépték

szét, nyomorították meg őket, miközben őrök csak nevettek rajtuk magas tornyaikból lenézve. Ahogy egyre több várost kötöttek össze az utak, olyan sok ork fogoly veszett oda, hogy újabbrakra lett szükség.

A kígyók gazdái megkeresték korábbi ellenségeiket, a mágusokat, akik a nekik felajánlott temérdek kincsért cserébe elárulták a robbanó por titkát. A titkot felhasználva aztán a legkiválóbb kurtalábú mesterek villámlo botokat készítettek, amikkel a leghitványabb rőtszakállúak, vagy emberek is meg tudták ölni akár a legnagyobb és legképzettebb ork harcosokat is. Az ellenállókat lemészárolták, akik pedig megadták magukat, azokat elhurcolták és a pusztában dolgoztatták halálra. Sok ork a mocsarakban rejtőzött el. A rőtszakállúak azonban rávették az elf nyomolvasókat, hogy segítsenek megtalálni őket. Ők pedig örömmel segédkeztek az általuk gyűlölt barbárok felkutatásában.

Drakó szüleit is ők csalták csapdába. Csak nevettek, amikor aztán a kurtalábúak az apró Drakót egyszerűen visszakergették a mocsárba, mondván úgyse vennék semmi hasznát. Mind azt gondolták, hogy az éhezés, a kígyók, vagy a láp ura, a rettegett fűrészfogú majd végeznek vele. De elszámították magukat. És a mocsár, a túlélésért vívott állandó harc olyan ravasz, kegyetlen orkot faragott belőle, amilyen ezer évben ha egy akad.

Pont ezért volt rá szükségük most a kurtalábúaknak is. Kiderült, hogy mégis van valami, ami térdre kényszerítheti az acélkígyót. A saját étvágya. A hatalmas szörny minden egyes útja során egész erdőket zabált fel. A rőtszakállúak hamarosan kifogytak a fából, és az az elfek szent ligeteit kezdték el irtani. Nemsokára kitört a háború. Az elf nyilak ellen azonban a villámlo botok hamar csődöt mondtak. Egy elf íjász akár nyolc rőtszakállút is a halálba küldött, míg közülük egy megtöltötte a fegyverét. Ahogy a faszállítmányok késtek, egyre több kígyó hevert magatehetetlenül a fészkekben. Gazdáik óriási bevételektől estek el. Végül a legbefolyásosabb rőtszakállúak és emberek felkeresték a még megmaradt orkokat, hogy rábírák őket, aranyért és fegyverekért cserébe szálljanak harcba az ő oldalukon. Persze a megállapodás titokban kötöttet. Nehéz lett volna megmagyarázni saját népüknek, hogyan léphetek szövetségre a mindenki által gyűlölt barbárokkal, akik közül Drakó volt a legkegyetlenebb és leghatékonyabb. Tucatszámra pusztította a fülesek. Így ő kapta a legjobb fegyvereket, az emberek neki szállították a legpompásabb lovakat, a legjobb harcosok mind vele akartak portyázni.

Az elfek végül erdeikből viasszasorultak a mocsarak legmélyére, ahova az alacsony kurtalábúak és a nehéz orkok már nem tudták követni őket. Drakó azonban a mocsárba is utánuk ment és minden alkalommal újabb és újabb fülesek ejtett el, bár lovait és embereit nem használhatta.

Drakó szeme hirtelen összeszűkül. A távoli hegygerincen egy tucat csacsi jelent meg néhány kurtalábúval a hátán. Torz vigyor ült ki az ork sötét pófájára, mint mindig, amikor csacsikon lovagló rőtszakállúakat látott.

Százalmas volt, ahogy csonka lábaikkal próbálták magukat odaszorítani az állatokhoz. Minden lépésnél tehetetlenül imbolyogtak jobbra-balra, siralmasan erőlködve, hogy valahogy a szamarak hátán maradjanak. Gögjük nem engedte, hogy a saját lábukon járjanak. Ahogy az acélkígyókkal egyre több kurtalábú jutott el az emberek földjére megtapasztalták, hogy ott csak a legszegényebbek, legnyomorultabbak gyalognak. A gazdagok lovak hátán, a legelőkelőbbek pedig hintókon közlekednek. Így aztán egy magára valamit is adó rőtszakállú lába csak a legritkább esetben érintette a földet. Mivel azonban a magas lovakra nem tudtak felkapaszkodni, hegyeikben pedig elakadtak a hintók, ezért csak a csacsik

maradtak számukra. Akármilyen esetlenül is ülték meg őket, a pökhendi kurtalábú előkelőségek ragaszkodtak hozzájuk.

Drakó lemaszott őrhelyéről és elindult, hogy a kunyhó előtt várja be őket. Nem szerette, ha emberei is ott vannak, amikor a rőtszakállúakkal tárgyal, de tudta, nem árt az óvatosság. Ezek a harcosló féreg az anyjukat is eladná, volt szövetségeseik fölött is 1 aranyat fizettek bárkinek. Persze páronként.

Sokat kellett várnia. A hegyről való leereszkedés, mely neki és fejjadásainak gyerekjáték volt, az ügyetlen kurtalábúaknak kinszenvedéssel ért fel. Ketten is leestek csacsijukról, hogy a porban hempergözve leguruljanak a köves hegyoldalra.

Drakó, hogy unalmát üzze – bár jól derült a látványon – elővette a zsebében lapuló elf kezét és egy rönkre ülve jóízűen ropogtatni kezdte.

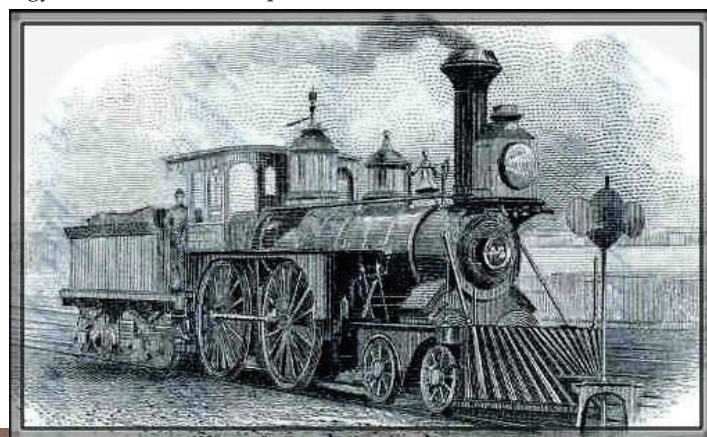
Végül lassan megérkezett az illusztris társaság. Demár és négy testőre. Demár a legfinomabb, emberek által szőtt ruhákat viselte, és a legkitűnőbb ötvösök által készített színarany gyűrűk díszítették kövér ujjait. Zsíros teste úgy izzadt, hogy kendővel kellett a patakokban folyó verejtéket törölnie magáról. Sipogva vette a levegőt, óriási potrohával alig tudott leszállni a szamárról. Egyik testőre azonnal egy széket tolt elé.

Drakó nem tudta elhinni, hogy ezek a korcsok ugyanahhoz a harcos fajhoz tartoztak, akik az őseivel több száz éven át véres háborúkat vívtak pusztá kézzel, csak a karjuk és bárdjaik erejében bízva. Pedig ez volt az igazság.

Demár leült Drakó-val szemben, miközben az éppen az elf porcogóit szopogatta. A rőtszakállú elfincsorított arcán látszott, hogy szerinte ez a viselkedés merőben ellentmondott bármilyen asztali etikettnek, de Drakó-t ez cseppet sem zavarta.

- Elhoztad?
- El. Megkérdezhetem, hogy mire kell ennyi háló és kötél?
- Nem.
- Az utóbbi időben kevés hmm...fület küldtél. Túl sok fegyvert, lovat és italt kapsz ahhoz, hogy csak szórakozzatok itt.
- És fejével a viskó felé bökött. A kiszűrődő zajok egyértelműen elárulták mi folyik ott éppen. Tekintete a ház előtt fekvő hullára tévedt.
- Vele meg mi történt?
- Elesett.
- Ahogy elnézem nem nagyon szomorkodsz miatta.
- Hm. Egy szakállas vicc.

Demár megdermedt. A humor nem volt jellemző az orkokra, ezekre az ostoba, barbár lényekre, akiket minden törpe lenézett. Nem tartották őket sora, úgy vélték akármilyen erősek és agresszívak, akármilyen sokan vannak, egyszerűen túl buták ahhoz, hogy legyőzhessék az ő ősi népüket. Ezzel Drakó is tisztában volt, ezért

tudta olyan könnyen befolyásolni őket. Engedte, hadd higgyék, hogy ő sem más, mint a többi, amíg ezzel könnyebben elérhette céljait. Nem kérkedett a ravaszságával. Demár most nem számított. Pár nap múlva úgyis halott lesz. Drakó csak azt sajnálta, hogy nem ő végez vele. De kurtalábúakat sajnos nem ölhetett. Egyelőre. Demár valahogy megérezte az ork átható, hideg tekintetéből, hogy valami nincs rendben. Kényelmetlenül mocorgott székén, miközben nyugtalanul pislogott hátra emberei felé, akik idegesen fegyvereik felé nyúltak. Mozdulatukat Drakó hangos mordulása szakította félbe. Jelentősegteljesen a ház felé fordult, jelezve nekik, hogy orkjai bármilyen butaság esetén apró cafatokra tépik őket. Jobb esetben. A bentől jövő hangok azonban nyilvánvalóvá tették, hogy ezeknél a szörnyetegeknél a gyors halál csak a szerencsés kevesek kiváltsága. Értve a figyelmeztetésből, a törpék puskáikat helyükön hagyva gyorsan elkezdtek lepakolni a csacsikon hozott felszereléseket. Tőröket, szerszámokat, flintákat és egy egész ládányi tüzes gabonapárlatot.

...

Ahogy Drakó a távolodó rótszakállúakat nézte fütty harsant a háta mögül. Embere jelezte, hogy a mocsár felől jön valami. A Drakó által kiküldött ork kölykök érkeztek vissza lóháton, három agyarasat vezetve kötélen. Drakó imádta ezeket a szörnyetegeteket. Szilajak voltak és féktelenek, akárcsak az orkok. Neki mégis sikerült megszelídítenie őket. Bár az egyik ló oldaláról hiányzó jókora bőrdarab és az azt megülő gyerek felhasított lába azt mutatták, hogy azért nem teljesen. A kölykök leszálltak a lovakról. Drakó a legidősebbhez fordult:

- Megtaláltátok őket?
- Igen.
- Merre?
- Két napi járásra keletnek, a nagy szikláktól 3 mérföldre déli irányban.
- Hányan vannak?
- Száznál is többen lehetnek, de nem mertünk közel menni, azt mondtad nem vehetnek észre.

Látszott, hogy a kölyök szégyelli magát. Úgy gondolta Drakó gyávának tartja, annak ellenére, hogy csak az egyértelmű parancsot teljesítette. De ő megnyugtatta.

- Jól tettétek.
- Aztán a ház felé kiáltott:
- A csomagot!
- Egy ork jött onnan öles léptekkel, kezében zsákot szorongatva. Amint átadta Drakó vagy egy tucat elf fület vett ki belőle, majd a kölykök felé nyújtotta.
- A tiétek!

Az ajándék egy kisebb vagyonnal ért fel, de egyértelmű volt, hogy ezeket a füleket soha nem fogják aranyra cserélni. Az ork kölykök harci díszként az öveikre kezdték tűzni őket. A hagyományok szerint a levágott ellenség füleit csak a harcosok hordhatták magukon, de a pusztá tény, hogy ők Drakót szolgálhatták, az ő rangjukra emelte őket. Először azért engedélykérően felé pislanítottak, de ő beleegyezően bólintott. Mikor végeztek Drakó ismét belenyúlt a zsákba és egy elf fejet halászott ki onnan. A sebesült kölyöknek adta:

- A tiéd! Tűzd a botodra!
- A többi kölyök irigykedve nézte a szerencsés kiválasztottat, de nem szóltak semmit, ez nem a gyerekes civakodás ideje volt.

Amint a kölykök ellovagoltak, Drakó hangos üvöltéssel jelezte embereinek, hogy beszélni akar velük. Még négy nappal korábban

engedte, hogy a három általa elfogott elf közül az egyik, a legfiatalabb megszökjön. De előtte felhasította a karját, hogy ne legyen képes a fák ágai közt menekülni, csak a lábain, a földön futva. Tudta, a rémült szökevény megpróbál majd segítséget kérni a többi fülestől, és azt is, hogy így a nyomukra vezetheti őt és csapatát. Remélte, a hetek óta tartó aszály eléggé kiszáritotta már a mocsarat ahhoz, hogy a könnyű ork kölykök lóháton, a vért akár mérföldekről kiszagoló agyarasokat követve megtalálják az elfek táborát. És a terv működött. Most pedig ideje volt leszüretelni a jól végzett munka gyümölcsét, az elfeket.

A csapat pillanatok alatt összegyűlt a kunyhó előtti udvaron. Tizenhárom sokat próbált, mindenre elszánt, vérszomjas gyilkos, a legjobb ork fejevadászok. Drakó egyenesen a szemükbe nézett és elkezdte az eligazítást:

- Megvan a fülesek rejtékhelye. Két napi járás gyalog. Lovakkal még kevesebb. Még ma útra kelünk. Ha minden jól megy – jelentősegteljesen nézett rajtuk végig –, márpedig ajánlom, hogy jól menjen, akkor két nap múlva, napfelkelte előtt támadunk. Álmukban lepjük meg őket. Ellenőrizték a fegyvereket, málház-zatok fel, készítsétek elő a tartalék lovakat.

- Hány fülesre számítsunk?
- Száznál is többre.

Szavait döbbszent csend fogadta. Az tízszeres túlerő! Még az ilyen tapasztalt harcosoknak is kész öngyilkosság. Tisztában voltak vele, hogy Drakó kölyökkorától fogva mennyire gyűlölte az apró vakarcsokat, de ez még tőle is örökség. Mégsem mert egy szót sem szólani senki.

Drakó élvezte a helyzetet, a döbbszent arcokat, az érzést, hogy emberei még a halálnál is jobban félik őt. Várt egy kicsit, meghosszabbítva a mámoros pillanatot, majd megszólalt.

- Több orktól hallottam, hogy az elf harcosok titokban a kurtalábúak telepei felé tartanak. Íjászaik már az odavezető utakat is ellenőrzik. Demár holnap ilyenkorra úgy át lesz lyuggatva, mint egy szita.

Elégedett moraj hördült fel, a pökhendi disznó nem volt népszerű az orkok között.

- A fülesek táborában csak kölykök és szukák maradtak, velük kell majd foglalkoznotok.

Ördögi vigyor jelent meg a rémisztő, sötét pofákon. Több száz elf! Mesés gazdagság! A kölykökkel hamar végeznek majd, viszont ha elég szukát sikerül fogniuk, és okosan beosztják, az több hétre való szórakozás. Persze óvatosabbnak kell majd lenniük, ezt a mostanit is elég hamar elhasználták.

Drakó a ház felé bökött.

- Igyekeznünk kell. Vágjátok le a fülét és dobjátok az agyarasok elé.

Az egyik ork bement a kunyhóba, hogy pár pillanat múlva visszatérjen a csupa vér, karmolás és harapásnyomok borította, fül nélküli nőténnyel. Miután elhajította, az elf szuka nyöszörgött még kicsit a porban fetrengve, de a rárontó agyarasok pillanatok alatt eltüntették az apró testet. Fél fogukra sem volt elég. Drakó nem is akarta, hogy eltelve eltunyuljanak. Szüksége volt rájuk a hajtáshoz.

A csapat azonnal nekilátott az előkészületeknek. Jól begyakorolt, hatékony mozdulatokkal tették a dolgukat.

Pár óra múlva, a hátuk mögött a lenyugvó nap vöröses fényében már szemükbe húzott kalapban, szél lobogtatta köpenyben, harci kiáltásokat üvöltve lovagoltak keletnek, hogy azt tegyék, amihez a legjobban értenek.

The Economist

ELFERÓ ÉS ORKIA – A GYŰRŰ KÖTELEKE

Valamikor az idők kezdetén, egy mitikus kor hajnalán született meg az elfek ősi és nemes népe. Ahogy fajuk sokasodni kezdett, és messzi, idegen földeket hódított meg, népük végül több nemzet-szagra szakadt.

Kialakultak az erdei elfek. Ezek abban különböztek a többi elftől, hogy erdőkben laktak, míg a nem erdei elfek nem. A vízi elfek a tavaknál telepedtek le. Egyes tavak a száraz korszakban száradásnak indultak. Az ezen tavak mellett élő szerencsés elfekből lettek a lápi elfek. A kevésbé szerencsések szomszédok haltak. A mezei elfek a füves pusztákat népesítették be. Más elfek aktív tűzhányók mellé költöztek. Na, ők nagyon megszívták. Némely nem aktív tűzhányók környékén és egyéb katasztrófa sújtotta területeken tanyát vert elfek nagyra nőttek. Ők lettek a zwölfök. Persze akadtak egészen piciny, aprócska elfek is: a halfok.

Fontos már most rögtön leszögezni, hogy a fenti információknak történetünk szempontjából abszolúte semmi jelentősége nincsen. Hiszen az nem a sötét germán erdőkben, vagy a Nagy-tavak vidékén, esetleg az orosz sztyeppéken, de még csak nem is a Krakatau gyomrában, hanem egészen máshol, San Veronasban, egy vadnyugati kisvárosban játszódik.

San Veronas különleges hely volt: együtt éltek itt az elfek meg a törpék az ócska sisakjukat sombrero-ra cserélő orkokkal, és – bármily hihetetlenül is hangzik – még a vonatok sem késtek. Merőben különbözött tehát minden más eddig ismert fantasy világtól. Nem tudni biztosan, hogy ezt mi okozta. Egyesek szerint az ősi istenek átka, mások szerint sötét mágia, míg megint mások azt állították, hogy egy irodalmi pályázat.

Mindenesetre itt, San Veronasban élt Elferó, egy nem erdei, nem tavi, nem lápi, csak egyszerű, hétköznapi (de nem mezei!) elf, teljesen átlagos, normális méretekkel és egyéb paraméterekkel megáldva. Fontos tudni, hogy Elferó, mint a legtöbb elf, elég letargikus, depressziós személyiség volt. Hogy mi állt ennek a hátterében? A rossz gének? Az ősi germán mondavilág sztereotípiáit mindenáron igazolni akaró beteges megfelelési kényszer? Vagy egyszerűen csak túl sok volt az ismerősei között az emós? Ki tudja!

Az azonban biztos, hogy az egész San Veronast érintő identitás válságnak komoly szerepe volt a dologban. Vonatozó elfek, kártyázó törpék, harci bárd helyett flintával flangáló orkok. Hát ettől még Tolkien szakállá is berasztásodott volna! San Veronas lakói egyszerűen nem találták a helyüket ebben a különös világban. A fix pontok, a mindenki által elfogadott közös értékek, a megszokott viselkedési minták hiánya pedig egyeseknél komoly magatartászavarokhoz vezetett. Néhány magából kifordult törpe például harci bárdját hegedűre és bendzsóra cserélve country zenekart alapított Zizi Törp néven.

Még szerencse, hogy az ősi szövegek – amit a helyiek maguk közt suttogva csak úgy emlegettek: „pályázati kiírás” – nem tartalmaztak utalást a villamos energia mágikus erejére vonatkozóan. Már csak az hiányzott volna, hogy elektromos gitárt pengető ork bandákra pogózzanak a kocsmákban, vagy a tereket elárasszák a Vanilia Ice és Eminem imitátor elf kamaszok!

Dehát a helyzet így sem volt egyszerű. Még az emberek is annyira mások voltak itt! Nem kardot és pánccelt hordtak, hanem olcsó ruhákkal teletömött hamis Gucci bőröndöket, vagy apró batyukat a hátukon, és nem a legendás Középföldén akartak

átjutni, hanem a mexikói határon. Persze papírok nélkül ez is eléggé nagy kalandnak bizonyult. Így nap mint nap elkecseregett harcot vívtak a rájuk támadó vérszomjas szörnyetegek – a határőrök németjuhászai és dobermannjai – ellen.

A fentiek következményeként az alkoholizmus is meglehetősen elterjedt jelenség volt San Veronasban, (a város kocsmatulajdonos goblinjainak és whiskyfőző törpéinek legnagyobb öröme) mely történetünk szempontjából kiemelt jelentőséggel bír.

Egy átdorbézolt éjszaka után esett meg ugyanis, hogy másnap reggel Elferó valahogy Orkia ágyában ébredt. Nem tudni, pontosan mi történt. A szemtanúk beszámolói eléggé ellentmondásosak.

Orkia szerint Elferó ajándékokkal halmozta el, és szerenádot adott az erkélye alatt, mielőtt ő felhívta magához, és egy felejthetetlen estét töltöttek együtt. Elferó ivócimborái szerint ugyanakkor éppen az utak mellett talált döglött oposszumokkal dobálták a fúria ablakát, és gúnydalokat énekeltek neki, mikor a bestia egyszer csak kirohant a házból, és a részeg, menekülni képtelen Elferót a határa kapta, majd egyszerűen becipelte magával a lakásába, miközben ők igazi jóbarátként együtt vihogtak, röhögtek a komikus jeleneten.

Az biztos, hogy mikor másnap reggel Elferó megpillantotta Orkiát, először nagyon megijedt. De aztán – furamód – az erős karok és óriási méretek mellett olyan biztonságban érezte magát, mint életében talán még soha. Háborgó lelke megnyugodott. Végre akadt egy biztos pont ebben a fura, különös világban, valaki, akihez odabújhatott, aki gyengéden átölelte. Úgy érezte, élete végre révbe ért. Még Orkia ork menyecskékre oly jellemző hatalmas, puffadt hasát is furcsán izgatónak találta, melynek méretéért sokak szerint a mozgásszegény életmód és az intenzív táplálékbevitel, az orklányok szerint viszont egy pajzsmirigy rendellenesség volt a felelős. Igen. MINDEN orklány ezt mondta...

Az ezt követő időszak Elferó életének legszebb, legidillibb szakasza volt. Orkiával való kapcsolata új távlatokat nyitott meg előtte. Napjai gondtalan örömben és tökéletes harmóniában teltek egy szerető, megértő társal az oldalán. Elferó és Orkia boldogságának napsütötte, derűs egét azonban egyszer csak sötét felhők árnyékolták be. Minderről egy gyűrű tehetett.

A gyűrű. A gyűrű, amit Klezmer, az ékszerkereskedő törpe szerint a legkitűnőbb ötvösmesterek több ezer évvel korábban öntöttek formába a messzi Pantlaranon hegyeiből kinyert párját ritkítóan értékes, tiszta, mágikus erővel bíró színarany tömbökből.

Mivel azonban Klezmer és a hozzá hasonló törpék ott vágták át az elfeket, ahol tudták, Elferó gyanította, hogy az Orkiának vett eljegyzési gyűrű valójában csak egy rézkarika volt, amit a törpe az üzlet hátsó helyiségében futatott be sebtében fuxszal. De a lényeg nem is az anyag volt, hanem a rendeltetés. S létezhet-e szebb, nemesebb küldetés annál, mint bizonyítani egy elf kedvese iránt érzett soha el nem múló, olthatatlan szerelmét, Alpión gránit hegyeinél is szilárdabb hűségét és teljes odaadását?

A gyűrű azonban mindent megváltoztatott! Az ékszer, aminek határtalan boldogságot, mérhetetlen derűt és féktelen örömet kellett volna okoznia, csak keserűséget, fájdalmat és balszerencsét hozott a szerelmespár fejére. Szerelmükről – mely addig csupán

kettejük titka volt – az egész világ, de legalábbis San Veronas nagy része tudomást szerzett. S családjaik, kiknek együtt kellett volna örülniük velük, s támogatni őket ebben a fontos időszakban, ellenük fordultak, és megpróbálták megakadályozni az esküvőt, szerelmük beteljesülését! A két família ugyanis mélyről jövő, vad szenvedéllyel gyűlölte egymást!

Tudniillik Elferó édesapja, Kapulelf egy pisztolypárbajban pár évvel korábban lepuffantotta Orkia egyik nagybátyját, halálos sebet ejtve rajta. A párbaj a westernnek klasszikus szabályai szerint zajlott. A két párbajozó szemébe húzott kalapban, derekán lógó pisztolytáskával megállt egymással szemben San Veronas főutcáján, és várta a jelet, mely a város egyetlen toronyórájának délből felhangzó 12. kondulása lett volna. Elferó édesapja azonban a 7. ütés után előkapta fegyverét és lelőtte meglepett ellenfelét, kihasználva azt a tényt, hogy az orkok csak 5-ig tudnak számolni. Mondhatnánk, hogy Kapulelf szerencséjére, de hát ő sem véletlenül jelölte meg ezt az időpontot az eredetileg felajánlott délután 2 helyett. Tekintve, hogy a lelőtt nagybácsi valamennyi rokona a matematika tudományában igencsak sekélyes ismeretekkel rendelkező ork volt, senki nem óvta meg az eredményt, de innentől kezdve a két család között kibékíthetetlen ellentét feszült.

Elferót és Orkiát ezért eltiltották egymástól, így csak titokban, lopva találkozhattak San Veronas eldugott zugaiban, vagy várost körülölelő sivatag kaktuszerdejének tisztásain. Egy ilyen találkozás alkalmával Elferó éppen Orkia térdén ült, vastag, izmos karjára hajtva fejét, mikor a lány könnyektől elfúló, keserves hangon felsóhajtott:

- Ó Elferó, miért vagy te Elferó?

És ahogy Elferó ránézett a lány szomorú, könnyáztatta, fájdalmas arcára, megérett benne az elhatározás. Küzdeni fog! Nem hagyja, hogy bárki közé és a szeretett ork közé álljon! Harcolni fog a szerelmükért!

Így Orkia térdéről felpattanva elindult, egyenesen a lány apjához, hogy beszéljen vele, mint férfi a férfival, és meggyőzze: igenis érdemes a lánya kezére! Bármit megtesz, hogy bizonyítsa Orkia iránt érzett határtalan szerelmét!

Mikor leendő apósa végighallgatta, úgy döntött, ad egy esélyt Elferónak. De a fiúnak be kell bizonyítania, hogy milyen fából faragták! Ha el akarja nyerni Orkia kezét, akkor el kell hoznia a messzi Nekranonból a retteget Terronita erdő legmélyén nőző legendás Jonagold fák mesés almáinak egyikét!

Elferó pillanatig sem hitte, hogy a próbatétel oka apósa krónikus C-vitamin hiánya lett volna. Azt sem tartotta valószínűnek, hogy az öreg friss gyümölcsök iránti olthatatlan vágya állt volna a dolog hátterében, tekintettel a tényre, hogy az orkok alapvetően vérszomjas kannibálok voltak, akik gyümölcsöt legfeljebb pálinkás üvegből, minimum 40 fokosra főzve fogyasztottak. Inkább hajlott arra, hogy mivel Terronita erdeit halálos treffalgonok lakták, az odavezető utat pedig vérszomjas terisztaromonok és a környék varázslóinak sötét mágiai védték, az apósa egyszerűen el akarta veszejteni. Elferó nem kertelt, a szemébe is mondta:

- Βεκαθηδ α φαΨθη, Γε ΗΥ□ε veñ βυ□! (Ősi elf sértés, melyet már a korabeli elf bölcsek által lejegyzett legrégebbi kódexek is említenek.)

Szerelméért, Orkiáért azonban vállalta a hosszú utat és az elképesztő veszélyeket. Tudta ugyanakkor, hogy társakra – bátor harcosokra és fondorlatos mágusokra – lesz szüksége, ha küldetését véghez akarja vinni.

Szerencséjére régi cimborája, Tibboh, a varázslótanonc hobbit felajánlotta segítségét és szolgálatait. Tibboh annak idején még

San Veronast otthagya vándorolt az Arklon hegység titokzatos, felhők fölé magasodó, sötét erők uralta legendás csúcsai közé, hogy a legkiválóbb varázslóktól és sámánoktól tanulva szerezzék meg a mestermágus képesítést. Elferó nehézségeiről értesülve aztán azonnal beszélt oktatóival, elmesélve nekik, mily veszélyes küldetésre vállalkozott cimborája, és meggyőzte őket, hogy a nekranoni utat – amennyiben részt vesz rajta – beszámíthassa szakmai gyakorlatként, így barátja támasza lehessen a kockázatos kalandok során.

Szintén Elferóval tartott Epröt, a törpe, a nagy (tetteit és nem méreteit tekintve) Ógrom fia, Rodut unokaöccse, a híres Rodiv egyenes ági leszármazottja. Kinek néhány cinkelt lap, egy rosszul sikerült kártyaparti és pár sarkában loholó ork miatt kellett sürgősen elhagynia a várost.

Az elf, a hobbit és a törpe tudták, hogy már csak egy emberre lesz szükségük, aki nem ismeri a félelmet, és kész bármilyen reménytelen, veszélyekkel teli, lehetetlennek tűnő útra vállalkozni. Ő volt Pepe, a mexikói határsértő, kinek hírnevet, dicsőséget, valamint kisebb összegű készpénzt és letelepedési engedélyt ígértek, amennyiben velük tart.

Minden adott volt hát egy vérbeli fantasy kalandhoz, így a kis csapat vonatra szállt, és a 13.45-ös San Veronas-i gyorssal pár óra alatt el is jutott Nekranonig. Innen azonban már gyalog kellett folytatniuk útjukat, mivel Nekranon hamisítatlan, autentikus fantasy környezetben feküdt, melynek háborítatlanságát, eredetiségét mindenképp meg akarták őrizni a kevésbé elborult amatőr és profi írók számára. A modern kor vívmányai – mint például a vonatok – így aztán nem léphették át határait. Hőseinknek coltjait és winchestereiket is le kellett adniuk. Gatling rendszerű géppuskát egyikük sem vitt magával, hiszen azzal (a szomszédos Texas-szal ellentétben) még San Veronasban sem engedték a közösségi járművekre felszállni az utasokat. Kalandoraink ezért fantasy szereplőkhöz illő, antik fegyvereket választottak maguknak. Elferó fjat vitt magával, Tibboh varázshotot, Epröt harci bárdot, Pepe pedig az összes többi cuccot, amit a többiek lusták voltak cipelni. Mint a legélesebb szemű, Elferó haladt elől, utána rögtön Tibboh, aztán Epröt, a mázsányi felszerelés súlya alatt roskadozó Pepe pedig messze lemaradva mögöttük.

- Hé amigo! Vamos!

Így értek el a hatalmas Kopal hegyhez, melyen csak két módon lehetett átkelni. Magas, hófödte csúcsait megmászva, hol éjt napallá téve tomboltak a heves hózivatatok, s oly hideg, metsző, jeges szél fújt, mely bármely halandót pillanatok alatt halálra fagyasztott, vagy a hegy gyomrába vajt alagúton keresztül, melynek bejáratát mágikus erők által védett kapuk őrizték, mik csak a megfelelő jelszó elhangzása után tárultak fel az azt kimondó utazó előtt. A jelszót pedig egy a kapura vésett rejtély rejtette magában. Eszerint a Nekramon hosszú, 12 ezer éves történelme során uralkodó 563 király testmagasságát összeadva (milliméterben), majd megszorozva a szintén az ajtóra felvésett négy ismeretlenes, harmadfokú integrálegyenlet megoldásával, kijön egy 124 jegyű szám, amit hangosan kiértve az alagút kapui megnyílnak.

Barátaink tanácstalanul vakargatták fejüket, hisz a megoldást ugyanúgy nem tudták kiszámolni, mint azt, hogy véletlenszerű próbálgatásokkal a szám eltalálása 16 987 évbe telt volna. (Természetesen elfi évben mérve, mely 6,43 törpe évnek felel meg.)

Ekkor azonban Pepe élénken gesztikulálva elkezdett az ajtóra mutogatni. Elferó meglepődve kérdezte az amígót:

- Mi az, csak nem rájöttél, hogy nyílik?

- Sí, sí, Señor!

Elferó karjait széttárva mutatta kis compañerójuknak, hogy akkor nosza, nyissa ki! Pepe nem is této vázott, Epröt hegyoldalhoz támasztott bárdját felkapva, egy jól irányzott csapással bezúgta az ősi, mitikus erők által védett, azonban mindössze 4 ponton rögzített, és csak 1 inch vastag tölgyajtót. Egyértelművé téve ezzel a fantasyátlan megoldással útítársainak, hogy őt Tolkien művei helyett esténként inkább a tequila szokta álomba ringatni. A többiek ezen nem várt fordulat következményeként meglehetősen zavarba jöttek, végül némi tanakodás után két dolgot határoztak el:

1. Bár az ajtó kinyitásának egy a fantasy világában meglehetősen szokatlan, alternatív módját választották, ennek ellenére a hegyen átvezető alagúton keresztül folytatják útjukat, ha már egyszer Pepe nem túl szofisztikált, ámde annál eredményesebb ténykedése ezt lehetővé tette számukra.

2. Nem kezdik el firtatni, hogy a kis latin Conannek miért is kellett olyan hirtelen elhagynia Mexikót.

Így hát hőseink végigbandukoltak az alagúton, és átjutottak a hatalmas Kopal hegy másik oldalára.

Itt azonban már várta őket a második próbatétel. Ezt a földet ugyanis a misztikus nériszek lakták. Különleges leányzó, kiknek éneke bármely férfi esztét elvette, a nőszemélyek örökös szolgájaként téve őket. Ahogy kiléptek az alagúton, fel is tűntek a boszorkák, rázendítve dalukra. Amint az ének Elferó, Pepe és Epröt fülébe jutott, ők azonnal megrészegedtek tőle, és megbabonázva, öntudatlan állapotban megindultak a nériszek felé, kik ármányuk sikerét látva táboruk felé kezdték csalni a három férfiút. Még szerencse, hogy velük volt Tibboh, aki kezdő mágusként pontosan tudta, mik azok a bűvös szavak, amik megtörhetik a rontást. Nem is této vázott, azonnal elkezdte kántálni őket:

- Ugyan, fiúk! Nézzétek már meg őket jobban! Se seggük, se mellük, olyanok, mint a deszka. Ezeknél bármelyik lepukkant San Veronas-i kupiban százszor jobb kűpűpűket (igen elterjedt hobbit szleng, amit még a törpék és a mexikóiak is értenek) kaphattok!

Ahogy barátai meghallották ezeket a varázsigéket, egyből kijózanodtak. Bizony nagy szerencsájuk volt, hogy Arklon rosszul megvilágított, borgőzös kocsmáiban ezt a varázslatot az elsők között tanítják meg egymásnak a fiatal mágustanoncok!

Hőseink a második próbatételt is maguk mögött tudhatták hát, mikor elérkeztek a híres varázsló, Kópszukóh földjére. Ő pedig csak egy feltétellel engedte őket tovább: ha olyan trükköt mutatnak neki, amit ő maga, a híres mágus sem ismer. Tibboh mindent megtett, amit tudott. Nyulat varázsolt kalapból, aztán két nyulat, aztán hármat. De Kópszukóh mind utána csinálta, sőt varázspál-cájával sorra el is tüntette a Tibboh süvegéből előugró tapsifü-leseket.

Mivel Tibboh kezdő mágusként ennél bonyolultabb trükköket

nem tanult, ráadásul a vacsorára félretett nyuszik is elfogytak, úgy tűnt, barátaink ezúttal elbuknak. Ekkor azonban Epröt hívta ki a varázslót. Elővette a mindig magánál hordott pakli cinkelt kártyát, lapot osztott, és olyan csuda dolgokat művelt, hogy fél órán belül nem csak a nyulakat nyerte vissza, hanem még a gatyá is lekerült a híres mágusról. A porig alázott varázslónak nem maradt más választása, mint továbbbenedni őket Terronita erdeje felé.

A hosszú úton azonban rájuk esteledett, így a kis csapat még az erdő határának elérése előtt táborot vert. Tüzet gyújtottak, vacsorát sütöttek maguknak (nyulat nyárson), és a hangosan pattogó lángok megnyugtató fénye mellett az előttük álló kihívásokról beszélgettek, mikor Elferó egyszer csak Tibbohhoz fordult:

- És mondd, barátom, milyenek azok a híres jonagold almák? A mestereid biztos sokat meséltek róluk.

- Őh, azok lehetnek a legnagyobb, legpirosabb, legédesebb, legfinomabb almák a világon!

- Lehetnek?

- Mivel Terronita erdejéből halandó még nem jött ki élve, nem tudhatja senki.

- Tehát, ha sima, hétköznapi almákat vinnénk haza, senki meg nem mondaná, hogy nem onnan vannak?

- Hát... ja. De az csalás lenne, és a kalandunk most rögtön be is fejeződne.

- Hé, egy legfeljebb 20 ezer karakter hosszú, vadnyugati környezetben játszódó fantasy történetről szerintem ennél többet ne várjon senki!

- Hm... ez igaz!

Hőseink tehát másnap visszabandukoltak a Kopal hegy túlsó felére. A nekranoni vasútállomás zöldség-gyümölcs standján vettek egy kiló almát, amit a hazafelé tartó vonatút során egy példány kivételével el is fogyasztottak.

S hogy végül mi lett velük?

Pepe San Veronasba visszatérve letelepedett a városban, és a szolgálataiért kapott pénzből egy taco büfét nyitott.

Epröt egy balul sikerült csillagpor üzlet során életét vesztette, lelőtték egy hatlövetű colttal. (Tehát nem leszúrták, megmérgezték, kupán vágták, hanem a westernnek klasszikus kellékével végeztek vele.)

Tibboh végül nem kapta meg a mestermágus fokozatot. Ugyanakkor sikeresen elvégzett egy középfokú szakképesítést adó feketemágia tanfolyamot. Nyitva hagyva ezzel a lehetőséget, hogy jelen történet sikere esetén valaki az ő kalandjait is papírra vesse, illetve filmvászonra vigye.

Elferó a megmaradt almát a San Veronas-i állomásra megérkezve a zsebébe vágta, lóra pattant, és a lenyugvó nap narancs fényébe beleügetve elvitte apósához, elnyerve kedvese, Orkia kezét.

